

•Written by administrator•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:32• - •Last Updated•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:37•

சமீபத்திய இரவு தமிழ்ப் படங்களைப் பற்றி எழுதுவதாகச் சொன்னேன். அந்த இரண்டையும் பார்த்து வகை நாட்களாகி விட்டன. ஆகவே சிறு சிறு தகவல்களுக்கு விரிவாகச் செல்ல முடியாது. அவசியமும் இல்லை. இங்கு எந்தப் படத்தைப் பற்றியும் கதாபாத்திரங்கள் ஓவ்வொருவராக, அல்லது காட்சிகள் எது பற்றியும் விரிவாகச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது மனதில் தோன்றியதையும் இப்போது அந்த இரவு படங்கள் பற்றி மனதில் பதிந்துள்ள எண்ணங்கள் பற்றியும் சொன்னாலே போதும். அவற்றைச் சொல்லி நகர்வது தான் என உத்தேசமும். யாரையும் எந்த ரப்பாக்கு மனமாற்றம் செய்யும் நோக்கமில்லை. எது பற்றியும் அவரவர் தம் எண்ணங்களைச் சொல்லிச் சர சரத்து ஒருவர் மற்றவர் எண்ணவோட்டங்களைப் புரிந்து கொள்வது என்பது இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தில், சினிமா பற்றியும் அரசியல் பற்றியும் சாத்தியமில்லை. அம்மாதிரியான ஒரு கலாசாரத்தை, சமூகநாடும் வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை. தனக்குப் பிடிக்காத அல்லது தாம் வணங்கித் தொழும், போற்றித் தோத்திரம் பாடும் நகர்வாத்திரங்களையோ, அரசியல் தலமைகளைப் பற்றியோ ஒரு மாறிய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லி விட்டாலே, உடனே ஜாதிக் குண்டாந்தடியை எடுத்து வீசும் மரக்கத்தனம் இங்கு பரவலாக வளர்ந்து முற்றிக் கிடக்கிறது. தனக்குப் பிடிக்காதது எதுவும் பேசப்படக் கூடாது என்ற மரக்கத்தனம் இங்கு ஆட்சி செலுத்துகிறது. அவர்களுக்கு ஆண்டவன் அறிவையும் உணர்வுகளையும் எதற்குக் கொடுத்துள்ளான்? சரி ஆண்டவன் கொடுக்கவில்லை, தந்தை பெரியார் சொல்லிவிட்டார். இந்த சமாசாரங்கள் இவர்கள் மண்டையிலும் இதயத்திலும் எதற்கு இருக்கிறது?, இவர்கள் யாராலோ பிடித்து வகைக்கப்பட்ட களிமண் பொம்மைகளாக, சாளரத்தில் சூட்டு இறுகிவிட்டவையாக இருந்தால் அவற்றை நாம் என்ன செய்ய முடியும்?

இரண்டு படங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறேன் என்று சொன்ன போதே பார்த்து சில நாட்களாகி விட்டன. எழுதி வரும் போது இவை பற்றிச் சொல்லலாம் என்ற நினைப்பு எழுந்தது. ஆனால் இந்த முறைக்கு இவ்வளவு போதும், அடுத்த தவணைக்கு எழுதலாம் என்ற எண்ணத்தில் அப்பிச் சொன்னேன். அதன் பிறகு இன்னும் நிறையப் படங்கள் பார்த்தாயிற்று. முரண், எங்கையோ எப்போதோ இரண்டின் நினைவுகளும் பின்னோக்கிப் பயணம் செய்து கொண்டே இருக்கின்றன. ஆகவே தான் மனப் பதிவுகளை மாதிரி தான் எழுத முடியும்.

•Written by administrator•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:32• - •Last Updated•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:37•

இரண்டு படங்களுமே தமிழ் சினிமாவாகக் கூடக் கட்டமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. சொல்லும் முறையும், கதைகளும் மிகவும் வித்தியாசப்பட்டவகையைச் சேர்ந்தவை. ஒரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்துக்குப் போகிறோம். ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக. ஒரு காரிய நிறைவேற்றத்திற்காக. பஸ்ஸில் போகும் அறுபது சொச்சம் பயணிகளும் ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்போடு வாழ்க்கையின் ஒரு கட்டத்திலிருந்து இன்னொரு கட்டத்துக்கு நகர்ந்து செல்கிறார்கள். அது பயணிக் குப்பயணி வித்தியாசப்படும். எல்லோருமே ஒரே நோக்கத்தோடு போகிறவர்கள். இல்லலை. ஒருவர் வலையைத் தேடிப் போகலாம். ஒருவர் தீர்த்தயாத் திரை போகலாம். இன்னொருவர் தம் காதலியைத் தேடிப் போகலாம். இன்னொருவர் பிப்பிற் கூ...இன்னொருவர் ஊர் சுற்றிப் பார்க்க. இப்படி வித்தியாசமான நோக்கங்கள் பல. வகை சாதாரணமாக நடக்கும் அன்றாடம் நடக்கும் ஒரு வாழ்க்கைச் சித்திரம் இது. ஆனால் அதே போல பஸ்கள், ஆட்டோக்கள், ரயில்கள் விபத்துக்கள் எவ்வாறும் உண்டு. அப்பிர்வதாக, அல்லது அவ்வப்போது. நடக்காத விஷயம் இல்லலை. இரண்டு பேருருக்கள் மோதிக் கொள்கின்றன. அவர்களுக்கு நாளகை இத்தனை டிரைவர்கள் என்று கணக்கு. இல்லலை, அடுத்த 147 பின்னாலே வரான். அவனை முந்திக் கொண்டால், அவன் சவாரியையும் லவட்பிக்கலாம். இப்படி எத்தனையோ காரணங்கள். ஆக நிறுக்கும் மறைபட்ட மனிதர்களின் எதிர்பார்ப்புகள், ஆசைகள், திட்டங்கள் இங்கு நடப்பெறாது, பெரும் சோகத்தையே தம் வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்ளும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாகின்றன.

நம் வாழ்க்கையில் இம்மாதிரி எத்தனை பிரயாண விபத்துக்களாகக் கட்டி இருக்கிறோம். படித்திருக்கிறோம். நிறுக்கணக்கீல் இருக்கும். இவ்வை சாதாரண மனிதர் வாழ்க்கையில் நிகழ்வன. அவர்களது வகை சாதாரண ஆசைகளையும் திட்டங்களையும் கட்டி நிர்மலமாகக் கிவிட்கின்றன. கிட்டத்தட்ட 80 வருட கால நமது சினிமா வரலாற்றில் இப்படி ஒரு விபத்து, மனித சோகம் எதையும் பதிவு செய்த ஒரு படம் கட்ட ஏன் காணவில்லை? மூதலில் எந்த கதாசிரியரும் இதனை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. மற்ற பெரும் தலைகளும், “அதெல்லாம் எடுக்காதுங்க. போண்டியாயிருவோம்” என்ற பதில்தான் வந்திருக்கும்.

ஆக, இந்த கதை தமிழ் சினிமாவாகும் புதுசு. அது மட்டுமல்ல. நிறைய விஷயங்களில் நம் தமிழ் சினிமா வரலாற்றை, பண்பாட்டை இது போன்ற படங்கள் மீறியிருக்கின்றன. இந்த கதை சொல்லப்பட்ட முறை இருக்கிறதே, அதன் கட்டமைப்பு, (the structure and style of narration) தமிழ் சினிமாவாகும் புதுசு. பாராட்டலாம். ஆனால் இந்த படத்தில் காசு போட்டவரும் மற்றோரும் எந்த ரிஸ்கும் எடுக்கத் தயாராயில்லை. எதிரும் புதிருமாக வந்து மோதி விபத்துக்கள் என்ன இரண்டு பஸ்களிலும் பிரயாணம் செய்து நுத்துச் சொச்சம் பிரயாணிகளில் இந்த படத்துக்குக் கிடைத்தவர்கள் இரண்டே

•Written by administrator•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:32• - •Last Updated•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:37•

இரண்டு காதல் தம்பதிகள் தான். அவர்கள் கதைகள் தான் பெரும்பாலும் சொல்லப் பட்டுள்ளன. இன்னொன்று கொஞ்சுக்காக ஒரு துண்டுக் கதை. ஒரு சின்ன பொண்ணைச் சடை அடிக் கிற சோமாரி என்று தோற்றம் தந்தவன் ஒருவன். அவன் கடையில் சம்பந்தப் பட்ட பண்ணை ஆசைக்கு ஆளானவனாகவே காட்டப் படுகிறான். ஆக, இதுவும் அதே காதல் சரக்குத் தான். கொஞ்சம் வித்தியாசமான காதல் ஜோடிகள் இரண்டும். ஒரு ஜோடி, திரைத் திரை நுது சடை அடித்துக் கொண்டிருந்தவனை, கொஞ்சம் பம்பரம் ஆட்டிப் பார்க்கலாம் என்று இஷ்டத்துக்கு அதிகாரம் செய்யும் ஒரு நர்ஸ். அவனை காஃபி பாருக்கு அழைத்துச் சென்று இரண்டு காஃபிக்கு 100 ரூபாய் செலவழிக்கத் துண்டிப்பவள். பின், ஜவளிக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்று இது நல்லாருக்கும் அது நல்லாருக்கும் என்று வாங்கச் செய்து அவன் தலையில் பில்லைக் கட்டிகிறாள். என்னதான் காதல் வசப்பட் டிருந்தாலும், சக்திக்கு மீறி இப்படி அவள் சொன்னதெல்லாம் கடைபாணா, எப்போது ரெடியாக ஐந்தாயிரம் ஆறாயிரம் பணம் வதைத்துக் கொண்டு திரிவானா என்பது சந்தேகம். அது போக, ஒரு நர்ஸாக வலையைப் பார்ப்பவள் காஃபிக்கு 40 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் காபி பாருக்கு போகும் பழக்கமுள்ளவளாக இருப்பாளா என்பதெல்லாம் இந்தப் படத்துக்கு கதை வசனம் எழுதியவருக்குத் தான் வளிச்சம். இந்தக் களேவிகளை 2011—ல் இந்தப் படத்துக்கு எழுத வந்தவரைக் கேட்கிறேன். அண்ணாதுரை, ம.கருணாநிதி, ப.நீலகண்டன் போன்றார் எழுதிய காலத்தில் இருந்து கொண்டு கேட்கவில்லை.

இன்னொரு ஜோடி இதற்கு நேர் எதிர் குணம் கொண்டது. தனியாக ஒரு இண்டர்வ்யூவுக்குப் புறப்பட்ட பண்ணைக்கு. எல்லாத்துக்கும் பயம். யாரைக் கண்டாலும் பயம். எந்த ஆணும் தன்னகை கட்டிக்கொண்டு போகவே டெலிபோன் பித்துக்கும் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கும் கதைத் திருவாக்கும் காலையிலேயே திட்டமிட்டு தான் அங்கு வந்திருக்கும் சமயம் பார்த்து எதிர்ப்படுவதாக ஒரு பயம். ஆனால் பயந்து கொண்டே அவனோடு பயணம் செய்து தன் அக்காவீடு வரை கொண்டு வந்து விட உடன் செல்ல நேர்கிறது. பயந்து கொண்டே அவனைத் தனக்கு உதவியாக இருக்க கேட்கிறாள். திரும்பத் திரும்ப ஓவ்வொரு அடுத்த அடிவரைபுக்கும் கேட்கிறாள். அந்த சோமாரி கதாநாயகனும் சொன்னதெல்லாம் செய்கிறான். முதல் தடவையாக தமிழ் சினிமாவில் இரண்டு வாயில்லாப் பிச்சிகளாக கதாநாயகர்கள் உருவாகப் பட்டிருக்கிறார்கள். இதைச் சிப்பர்ஸ்டார் என்ன, உலக நாயகன் என்ன, சிம்பு கட்டி ஒத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார். ரசிகர்கள் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

தமிழ் சினிமாவைக் கேட்கிற சின்னப் பிண்ணெட் என்கிற சரக்கைக் குடம் குடமாகக் கொட்டி அழுது வாளி வாளியாக நிரப்பும், உடனடி பிம்பக் குடவாக்கும் நாயகரான ரீரவீழ்ச்சிக்கும் ஓட்டியட் பாடும் கணராவிகளிலிருந்து ஒரு வழியாகத் தப்பித்தோம் என்ற நினைப்பே இந்த இரண்டு ஜோடிகளின் கொஞ்சி வசனம் பசோத, ரீரவீழ்ச்சியில் டியட் பாடாத சாதாரண வாழ்க்கையின் சில மணிநேரங்கள் (கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தப் பட்டிருந்தாலும்), அப்பாடா, தமிழ் சினிமா கனவாலக மாயா ஜாலத்திலிருந்து அன்றாட தமிழ் பண்ணையும் ஆணையும் பார்க்கக் கிடத்த ஆசுவாசம் மகிழ்ச்சி தருகிறது

•Written by administrator•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:32• - •Last Updated•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:37•

இருந்தாலும் தமிழ் சினிமாவின் சந்தை விதிகளை அப்படி ஒரேயேபியாக மீறிவிட முடியுமா என்ன? எதிர் வீட்டு மாடி நோக்கி தான் சடை அடித்துக்கொண்டிருந்த பெண்ணுடன் கற்பனையில் ஒரு டீயட் புகுத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆனால் இது நம்ம சப்பர் ஸ்டார் ரகமோ உலக நாயகன் ரகமோ இல்லை. மலிவு விலை டீயட் தான். வணைடாமாக இருந்தது. இந்த டீயட் பினால் எத்தனை டிக்கட் அதிகம் விற்பனையாகும்?.

காதல் தவிர வேறு அவஸ்தைகளில் தமிழன் உழல்வதோ, இல்லை அவனுக்கு வேறு ரக சந்தோஷ எதிர்பார்ப்புகளோ கிடையாதா? அந்த இரண்டு பஸ்களிலும் இருக்கும் 100 – 120 பேருக்கு வேறு வலையை சிந்தனையோ கிடையாதா என்ன?

இந்த இரண்டு ஜோடியும் மஜேர் காதல் ஜோடி. படம் முழுவதும் விரவியிருக்கும் ஜோடி. மனனாவது புத்திரிகையில் வரும் நகைச் சுவதை துணுக்கு மாதிரி ஒரு சின்ன துணுக்குக் காதல் ஜோடி.. இந்தக் காதலைத் தவிர நமக்கு வாழ்க்கையில் வேறு ஒன்றும் தெரிவதில்லை. அந்த 120 பேரில் ஒரு வியாபாரி இருக்கமாட்டானா, ஒரு மாணவன் இருக்க மாட்டானா, ஒரு நோயாளியைப் பார்க்கப் போகிறவன் இருக்க மாட்டானா? இந்தக் கதை எழுதியவரும் தயாரிப்பாளரும் இயக்குனரும் உண்மையாகச் சொல்லட்டும், பணத்தைத் தவிர வேறு சிந்தனை இருந்திருக்குமா அவர்களிடம்? இந்தக் கதை எழுதும் போதும் இயக்கும் போதும் காதலிலா அவர்கள் மயங்கிக் கிடந்தார்கள்? என்ன நினைவில் ஒரு அப்பா தன் மகளுக்கு கைபிசியில், “இது வந்துட்டே இருக்கணேடா கண்ணு, இதொ வந்துட்டேண்டா” என்று ஆறுதல் தருகிறார். ஒரு கழகக் கண்மனி இல்லை. ஒரு டீச் சரம்மா இல்லை..

இருந்தாலும் தமிழ் சினிமா இதுகாறும் வீழ்ந்துகிடந்த குப்பை மடையிலிருந்து எழுந்து வந்துள்ளது சந்தோஷமான காரியம். குப்பையிலேயே இதுகாறும் விழுந்து கிடந்ததால் எழுந்து வந்த பிறகும் கொஞ்சம் குப்பை கிடையாது ஓட்டிக்கிடக்கும் தானே.

இரண்டு பஸ்களும் மோதிக்கொள்ளும் சமாசாரம் வடிபிக்கையானது. ஒரு அகன்ற நெடுஞ்சாலையில் அவை நேருக்கு நேர் மோதிக்கொள்கின்றன. நடக்காத சமாசாரம். உரசி கவிழும். ஆனால் இங்கு பிவடைரவை அலட்சியம் செய்து ஒரே லேனில் இரண்டும் நேருக்கு நேர் மோதிக்கொள்கின்றன. அப்படி இல்லாமலும் கதை சாத்தியம். பஸ்கவிழ்வதும் சாத்தியம். கவிழ்ந்த பின் விபத்தின் காட்சிகளும் தயாரிக்கப்பட்டவையானன., நிகழ்ந்தவை என்று சொல்ல சாத்தியமில்லை. என்ன செய்ய? நம் தொழில் நுணுக்கம் ஆரட்டரைக்ஷன் அப்படியான ஒரு மரபு பற்றி. தலையில் ஒரு கட்டை. நெற்றியிலிருந்து கண்ணங்களில் வழியும் கொஞ்சம் சிவப்பு வர்ணக் கழம்பு. பிறகு இருக்க வேண்டுமென்று பசே வணைய வசனம். தீர்த்து சமாசாரம். இப்படி 80 வருஷ காலம் குப்பை கொட்டியாயிற்று கொட்டி என்னென்னமோ திலகம், சிகரம், என்றெல்லாம் கட்டப் பேர் வாங்கியாயிற்று. டெக்னிக்கில் நாம் எங்கியோ போயிட்டோம்.

•Written by administrator•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:32• - •Last Updated•

••Monday•, 04 •June• 2012 00:37•

நம்ம சினிமா கதையில் நர்ஸ் மாத் திரம் தப்பித் துக்கொள்கிறாள். ஒரு காயமும் இல்லாது. துணுக்குக் காதல் ஜோடியில் ஒன்று காலி. எப்படியோ போகட்டும். இந்த இரண்டு காதல் ஜோடிகளும் பஸ்ஸில் ஏறும் வரையிலான நிகழ்ச்சிகள், அவர்கள் உறவுகளில் காணும் நெகிழ்ச்சிகள் எல்லாம் எனக்குப் பிடித்திருந்தன. அவை கொஞ்சம் மிகையாக இருந்த போதிலும். மிகை என்ற எண்ணம் தோன்றும் போதெல்லாம் நம்ம உலக நாயகனும் சப்பர்ஸ்டாரும் இளைய தளபதிகளும் தோன்றும் காதல் காட்சிகளை நின்தைத்துக்கொள்வனே. மனம் நிம்மதி அடந்து விடும். இத்தனை நாளாக பதேதிக் கோண்டிருந்தவன், பாயசைச் சூரணடிக் கொண்டிருந்தவன் இப்போது ஏதோ நார்மலாக இரண்டு மீன்கள் வார்த்தை பசினால் நமக்கு பருத்த நிம்மதியின் ஆசுவாசம் ஏற்படாதா என்ன?

vswaminathan.venkat@gmail.com